

Arrest

nr. 154 720 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2013 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. VAN NOORBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 29 januari 2013 een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C) bij de Belgische post te Pristina. Op 19 februari 2013 werd een beslissing genomen waarbij het visum kort verblijf hem geweigerd werd. Dat is de bestreden beslissing.

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het (land van herkomst of verblijf, of voor doorreis*

naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

* Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd; de garant wordt als onvoldoend solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen reeds ten laste. Bij familieband van 1ste of 2de graad wordt de volgende berekening toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.

* Geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de aanvrager.

* Uw voornemen om het grondgebied van de Helstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

* Geen of onvoldoende garanties op terug keer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc.)-

Bovendien is betrokkene weduwnaar en levert geen bewijs van resterende familiale belangen in Kosovo. Biedt bijgevolg een beperkte garantie op terug keer.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, van het fair play beginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en het maken van een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt:

“Eerste onderdeel

Artikel 8 EVRM erkent in hoofde van eenieder het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. De beslissing houdt echter geen rekening met het familieleven van verzoeker en artikel 8 E.V.R.M. Indien de aanvraag van verzoeker zou worden geweigerd, kan verzoeker zijn familie in België niet bezoeken.

Tweede onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene. De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu oordeelde het bureau dat verzoeker niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis, of voor de doorreis naar een derde land. De tenlastelegging is ontvankelijk, maar werd geweigerd vermits de garant over onvoldoende solvabel wordt beschouwd. Het Bureau voegt hieraan toe dat bij familieband van 1ste of 2de graad de volgende berekening wordt toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste. De zoon van verzoeker, de heer Jakup K heeft maandelijks een inkomen van 1.492,82 euro (stuk 2). Gelet op de samenstelling van gezin van de heer Jakup K (3 personen ten laste), volstaat zijn inkomen dan ook ruimschoots. Daarenboven heeft Dhr. Jakup K zich garant gesteld voor verzoeker. Dhr. Jakup K zal verzoeker voor de ganse duur van zijn verblijf in België, financieel opvangen. Daarnaast zou ook het voornemen van verzoeker om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet worden vastgesteld. Er waren volgens het Bureau geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen. Bovendien zou verzoeker weduwe zijn en geen bewijs van resterende familiale belangen in Kosovo leveren. Verzoeker heeft in Plemetin een eigen boerderij. Hij geniet er eveneens van een ouderdomspensioen. Ook de andere kinderen (m.n. S, F, D en M) van verzoeker wonen met hun gezinnen nog in Plemetin. Het centrum van de belangen van verzoeker is dan ook in Plemetin gevestigd en verzoeker wenst louter zijn familie in België te komen bezoeken. Verzoeker heeft dan ook geenszins de intentie om zich in België te vestigen. Aangezien de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor verzoeker dient de motivering consistent en volledig te zijn. In voorliggende zaak kan de motivering van de beslissing, gelet op het gegeven dat deze beslissing verzoeker niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven, niet als afdoend beschouwd worden. De materiële motiveringsplicht is dus geschonden.

Derde onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie. De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt- aangezien hij zijn beslissing heeft genomen zonder acht te slaan op het gezinsleven van verzoekster. De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoekster."

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijkt van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De visumaanvraag type C werd geweigerd omdat verzoeker niet aantoonde over voldoende middelen te beschikken zowel voor de duur van zijn voorgenomen verblijf als voor de terugreis, dat de tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd werd omdat de garant niet over voldoende middelen beschikt, het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum kon niet worden vastgesteld (onvoldoende bewijs van voldoende bestaansmiddelen) en dat verzoeker geen bewijs levert van resterende familiale belangen in Kosovo.

Verzoeker stelt dat de garant 1.492,82 euro per maand verdient. Uit het administratief dossier blijkt dat de garant slechts 1.402,1 euro verdiende in oktober 2012, 1.147,99 euro in december 2012 en dat hij 4 personen ten laste heeft, namelijk zijn echtgenote en 3 kinderen. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat de garant slechts 3 personen ten laste heeft in plaats van 4.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de informatie waarover de verwerende partij beschikte. Het motief "de garant wordt als onvoldoend solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen reeds ten laste", vindt steun in het administratief dossier.

Verzoeker stelt dat hij een pensioen geniet in Kosovo, dat het centrum van zijn belangen daar zijn gevestigd en dat zijn 3 andere kinderen eveneens in Kosovo verblijven.

Verzoeker heeft geen bewijs van eigen inkomsten, waaronder het bewijs van pensioen, voorgelegd bij zijn aanvraag.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cf. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr.172.821 e.a.).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat zij de moeder is van een Belgisch kind. Dit gegeven wordt door de verwerende partij in de nota bevestigd.

Artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 29).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het

samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoeker brengt geen argumenten aan om de gezinsband aan te tonen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC